

Disputatio juridica inauguralis de compensationibus

<https://hdl.handle.net/1874/342822>

11

DISPUTATIO JURIDICA
INAUGURALIS,
DE
COMPENSATIONIBUS,

QUAM,
FAVENTE DEO TER OPT. MAX.
Ex auctoritate Magnifici D. Rectoris,
D. JOHANNIS MUNNICKS,

Reip. Ultrajectinae Poliatri, atque in inclytâ ejusdem Academiâ
Medicinæ, Anatomes & Botanices Professoris Ordinarii,
NEC NON

*Amplissimi Senatus Academici consensu & Alma
Facultatis JURIDICÆ Decreto,*

PRO GRADU DOCTORATUS,
Summisque in UTROQUE JURE Honoribus
& Privilegiis ritè consequendis,

Publica Eruditorum censura exhibet

JOHANNES AMENDE, Bremensis.

Ad diem 18. Junii, horâ locoque solitis.

TRAJECTI AD RHENUM,

Ex Officinâ FRANCISCI HALMA, Academiæ
Typographi, cl. l. c. Lxxxv.

VIRIS
Magnificis, Nobilissimis, Amplissimis,
Consultissimis, Prudentissimis,
DOMINIS, DOMINIS,

CONSULIBUS,
SYNDICO &
SENATORIBUS

Florentissimæ Reipublicæ Bremen-
sium PATRIÆ PATRIBUS me-
ritissimis, vigilantissimis,

Dominis Patronis & Fautoribus
summè colendis

Has Theses in observantiæ
monumentum

Inscribit

JOH. AMENDE,
AUCTOR.

DISPUTATIO JURIDICA
INAUGURALIS
DE
COMPENSATIONIBUS.

T H E S I S I.

Quoniam ius *Compensandi* ex ipsa æquitate naturali trahere, maximaque ratione & necessitate niti, tam ex §. 30. 39. *Inst. de action.* quàm l. 5. & 6. *C. h. t.* abundè patet. Ea enim nisi admitteretur, debitores sæpe damnum incurrerent, atque per aliam actionem & processum suum petere debitum cogerentur. Ne igitur præter necessitatem multiplicarentur processus, introducta est *Compensatio* eamque admittere recusans in dolo esse deprehenditur. Nam uti æquitas non fert aliquem petere id, quod restitutus est eidem, ita nostra etiam interest, potius non solvere, quàm solum repetere l. 3. ff. h.

DISPUTATIO JURIDICA

I I.

Et hæc in jure Justiniano sumitur vel I. *generalissimè*, pro omni adæquatione & collatione, uti in societate bona communia facta conferuntur & partes lucri & damni compensantur §. 2. *Inst. de societ.* vel II. *generaliter*, quando pro deductione & retentione alius pro alio accipitur l. 18. §. 4. *ff. commodat. l. 96.* §. 3. *in fin. de solution. l. 39.* §. 14. *de administr. tut. l. 85. de legat. 2. l. 38. de jur. dot. l. 6. C. de R. V. l. 39. ff. de pign. act.* vel III. *specialius*, pro remuneratione ministeriorum, l. 2. *C. de aliment. pupill. præst. reparamine expensarum l. 7. C. de postlimin. revers. & restitutione damnorum l. 8. C. de locat. cond.* vel IV. *specialissimè*, pro mutua petitione l. 6. *C. h. t. uti & in lege prima ff. h. t. & hic consideratur.*

I I I.

In hac significatione definitur *Compensatio*, quod fit, *debiti & crediti inter se contributio*, quæ nihil aliud est, quam liberatio ab obligatione & debito per æris sui computationem, ita ut, quod alicui creditum est, id jam ipso jure ob mutuas obligationes deberi desinat.

I V.

Notissima ratione debiti hujus requisita sunt, ut sit I. *verum* II. *utrinque* III. *liquidem* IV. *purum & præsens* V. *certum* & VI. *illarum rerum, quæ compensari possunt.*

V.

Primum igitur requisitum excludit omnia debita mere civilia, quæ stricto quidem jure civili actionem pariunt §. 1. *Inst. de*

de except. & seq. sed per exceptionem tamen perimi & facile inutilia fieri possunt. l. 14. ff. b. t. Uti obligatio ex negotio, metu, errore, dolo gesto d. §. 1. & seq. l. 36. de verb. oblig. l. 7. de dol. mal. except. vel ex alio nata, cui obstat exceptio pacti de non petendo l. 3. §. 1. ff. de const. pecun. Huc etiam rectè referuntur debita naturalia, quæ à jure civili in totum destituuntur, ut obligatio ad *dividua* l. 25. §. 11. ff. de petir. hered. ex testamento imperfecto l. 38. ff. de fideicommiss. libert. §. 1. Inst. de fideicommiss. hered. ad integra legata solvenda ab eo, qui Lege Falcidia uti potest. l. 5. §. 15. de donat. inter V. & U. pupilli infantia majoris pr. Inst. de auct. tut. filii-familias mutuum pecuniam accipientis l. 10. junct. l. 1. ad SCtum Maced. Mulieris fidejubentis r. r. ad SCtum vellej. Veri debitoris absoluti l. 6. de cond. indeb. junct. §. 5. Inst. de except. At illæ obligationes naturales, quæ ex parte tantum à lege destituuntur, licet ob denegatam in foro actionem exigi nequeant, compensationi tamen locum faciunt. l. 6. ff. b. t.

V I.

Secundò facilè colligi potest, hinc ab *utraque parte* requiri debitum, hoc est ut actor reo & reus vicissim debeat actori, & sic uterque sit verus debitor & creditor. Nemo enim cogitur compensare, quod alii, quam debitori suo debet l. 18. ff. b. t. l. 9. C. eod. Hinc non compensatur tutoris proprium debitum, tutore petente, quod pupillis debetur, l. 23. ff. b. t. Nec debitor, qui alteri hæredum obligatus, vult compensare, quod ab alio debetur, est audiendus l. 16. ff. b. t.

V I I.

Tertium requisitum est, *ut debitum sit liquidum*, non controversum l. ult. C. b. Et hoc vel ex confessione debitoris, vel ex causa judicati l. 2. C. b. vel ex instrumentis jam præsentibus, vel alias quando sine altiori indagine à creditore probari potest,

6 DISPUTATIO JURIDICA

fatis apparet. Tempus intra quod probandum, arbitrio iudicis relinquitur. Non tamen quælibet controversia rem facit illi- quidam *l. 8. junct. l. 15. h. t.*

VIII.

Quartum vult, ut debitum sit *purum & præsens*, h. e. cui nec dies nec conditio adjecta est, & quod exinde debetur statim exigi possit. Nam, quanquam id, quod in diem vel sub conditione debetur, dari oporteat, antequam tamen conditio existit vel dies venit, nec cum effectu peti, nec compensari potest *l. 7. ff. h. t.* Excipitur casus, quo humanitatis gratia tempus solutionis indulgetur *l. 16. §. 1. ff. h.* aliquando etiam debitum per se quidem purum est, sed per indirectum in diem contractum intelligitur. Si enim quid certo loco promittatur, tunc tacite dies adjectus & tantum temporis debitori concessum censetur, quo dicto loco commode solvere possit *§. 5. Instit. de verb. Obligat.* Hoc tamen, habita ratione quod interest destinato loco solvi, recte compensatur *l. 15. ff. h. t.*

IX.

Quinto requiritur, ut *debitum non sit incertum*, hoc est de quo constet, quid, quale, quantumque sit quod debeatur *l. 75. ff. de V. O.* Quanquam autem in debito sub alternatione E. G. ut si quis decem vel hominem stichum promiserit, utrum voles, res certæ designantur, hætenus tamen ultra earum præstanda sit, in incerto est. Sin verò electionem sibi expresse reservaverit aut adversarius ejus ei hanc palam concesserit, debitum fit per electionem certum & compensari permittitur *l. 22. ff. h. junct. l. 75. §. 8. ff. d. V. O.*

X.

Sexto requiritur, ut res sint ejusmodi quæ functionem in suo

suo genere capiunt, *l. 4. C. h.* & in quibus nulla sit varietas aut inæqualitas æstimationis, unde in pecunia maxime compensatio locum habet. Quemadmodum enim aliud pro alio invito creditori solvi nequit *pr. Inst. quibus mod. oblig. toll. l. 22. §. 1. ff. de reb. cred.* Ita nec per naturam species cum genere, vel species cum specie compensari potest, *l. 51. ff. de legat. 1.* cum dispar æstimatio vel affectio rerum sit. Functionem verò recipere est alterius loco & vice fungi, *arg. l. 2. de reb. credit.* sic quando E. G. in mutuo speciem damus, & idem genus solvimus, non tamen aliud solvere intelligimur, quia genus solutum plane loco speciei mutuo datæ fungitur. Sin verò quantitas expressè tantquam species debetur, veluti certi nummi, qui in arca sunt, tunc demonstratio illa nummorum naturam aliquo modo mutat, facitque ut hæc quantitas planè loco speciei fungatur, & ita, quia ipsa nummorum corpora sunt restituenda, jus compensandi cessat *l. 47. §. 1. l. 51. de legat. 1.* Quod autem Imp. Justinianus *in l. ult. C. h. t.* compensationi locum facit in actionibus in rem, nec non in aliis ubi de restitutione specierum agitur, minus ob stare videtur. Nam quatenus ibi de æstimatione & pretio rerum peremtarum & corruptarum, adeoque de pecunia quaritur, compensatio exercetur, non quando species est restituenda. Et licet Imperator restitutionem depositi prætextu compensationis nullam moram accipere, neque hoc obtentu dominum rerum depositarum exactione defraudari velit; nulla tamen est ratio, quare compensatio esset neganda, ubi tantum de præstatione pecuniaria ex causa depositi agitur. Idem de commodato dicendum puto. In generis obligatione nonnulli volunt compensationem prorsus cessare, non tantum, si genus diversæ qualitatis & substantiæ debeatur V. G. ab una parte equus, ab altera bos, verum etiam etsi ejusdem qualitatis & substantiæ genus, veluti hinc inde equus debeatur, quia in hac obligatione certa species sit præstanda, & licet aliquid debeatur in genere, hoc tamen semper veniat certificandum per solutionem certæ speciei sub illo genere contentæ. Sed quando generis debitor æstimationis præstatione liberari, nec ulla in hoc debitum ubi de pecunia tantum agitur, affectio cadere possit, nullam vi-
 deo

deo juris rationem , quæ compensationem impediatur.

X I.

Antequam jam aggrediar quæstionem quibus & adversus quos compensatio detur? paucis hic tantum monebo, quod illa olim in b. f. judiciis solummodo obtinebat; in stricti verò juris judiciis neque ipso jure, neque ope exceptionis habebat effectum, donec ex rescripto divi Marci, opposita doli mali exceptione, compensatio inducebatur §. 30. *Inst. de action.* Tandem ex constitutione Justiniani latius introducta est, qui in omnibus indistinctè judiciis, compensationem ipso jure fieri voluit §. 30. *Inst. de action. l. ult. C. h.* Unde jure novissimo omnibus contra omnes datur, imo et si quis juraverit se soluturum, is tamen salva religione compensare potest, *arg. l. 20. §. 2. ff. de statulib.* solvit enim, qui compensat *l. 4. ff. qui pot. in pign.* Nec interest an creditor sit privatus, an fiscus, an Respublica, *l. 12. ff. h. l. 46. §. 4. de jur. fisci.* an actione in rem, an in personam, an b. f. an stricti juris quis conveniatur *d. §. 30. Inst. de action. & l. ult. C. h. t.* an ex delicto, an ex quacunque alia causa agatur. *l. 10. §. 2. ff. h. t.* Excipitur ab hac regula ob allegatas in præcedenti paragrapho rationes, I. Depositum, quod Imperator prima fronte vult restitui *l. ult. C. h.* An autem propter impensas in rem depositam factas, res queat aut nequeat retineri? Variant Interpretes. Verior mihi videtur opinio, quod cum cautione de impensis res exigì possit. *arg. l. 11. §. 1. C. depof.* II. Cum momentanea impediri non possint & spoliatus ante omnia sit restituendus *l. 7. C. ad L. Jul. de vi publ. l. un. C. si de moment. poss.* Compensandi jura, possessionem alienam perperam occupantibus, contra eos, qui occupatam juste repetunt, negantur *l. ult. C. h.* III. Ratione Reipublicæ & fisci excipitur 1. si privatus vectigal debeat, 2. si debitor fisco ex victus vel annonæ causa sit obligatus, 3. ex causa tributi *l. 46. §. 5. ff. de jure fisci,* 4. ex alimentorum causa, quæ civitas pauperibus suppeditat, quo stipendia & decimas clericorum referunt, 5. si pecunia statutis sumtibus servit, i. e. ad certos usus publicos pertinet, veluti

veluti ad refectionem viarum, 6. si ex causa fideicommissi debeat, ubi & fisci & testamenti favor concurrat *l. 3. C. b.* 7. si quis à fisco rem fiscalem emat *l. 7. C. b. t. & d. l. 46. §. 1. de jur. fisci* & pretium illud cum mutuo, quod sibi fiscus debet, compensare velit, 8. si sint diversæ stationes vel officia fisci, ne ea confundantur *l. 1. C. b. t.* & 9. denique quoniam nervus Reipublicæ in pecunia consistit, privatus debitor, qui mutuum ab ea sumpsit, hoc compensare non potest. Hic vulgò debitor ex Calendario appellatur. Etsi itaque ex supradictis appareat, raro cum fisco compensationem exerceri, manet tamen regula, quod in debitis fiscalibus, si fisco vel in pœnam vel ex contractu quid debeatur, illa sit admittenda *l. 1. l. 3. C. b.*

X I I.

Unde his exceptis compensatio quibuscunque debitoribus contra quoscunque creditores, à quibus sibi debetur, est concedenda, nec *l. ult. C. commodati*, quæ potius de retentione, quam compensatione loquitur, Justiniani regulam evertere potest. Sic hæredi hæreditarium debitorem convenienti, compensatio recte objicitur ejus, quod is suo nomine debet, nec refert, etiamsi hæres inventarium fecerit, quo minus compensatio ejus, quod defunctus debuit, cum eo quod hæredi proprio nomine debetur, opponi possit, sufficientibus tamen bonis ob successionem hæredis defuncto factam. Pari modo, pupillis à tutoribus, eorumve nominatoribus compensatio objicitur, *l. 11. C. b. t.* nec pupilli debitor, quod uni tutori debet, divisa tutela cum petito alterius tutoris, malè compensatur *l. 36. ff. b. t.* Debenti correis, ob eorum societatem, jus quoque compensandi non denegatur. *l. 10. ff. de duob. reis* Procuratorum compensandi jura admodum sunt controversa, eorum nimirum qui in rem suam sunt, litis tamen contestatio controversiam dirimit. Post hanc enim, cum talis procurator litis fiat dominus omnino compensabit *l. 18. ff. b.* quin si debitori denunciaverit, vel ex debito aliquid acceperit procurator in rem suam, etiam si litem non fuerit contestatus, compensandi juribus obnoxius erit *l. 3. C. de novat.*

B

Nec

Nec verba *dicta legis* 18. *post litem contestatam* obstabunt, quominus respondeam, legem istam principalem solummodo casum voluisse proponere, ubi non tantum actiones utiles, sed & dominium litis simul concurrunt, reliquos tamen excludere noluisse. Denunciationi non incongrua est cessionis factæ allegatio, quæ eodem modo ante litem contestatam compensationem producit *l. 55. ff. de procurat.* plus enim tali procuratori, quam actionis mandatario de quo *d. l. 3. C. de novat. concedendum.* Quæstio, quæ de cessionario proponitur in compensando debito cedentis, nodosa sane videtur, interea tamen æquius esse opinor, cessionarium repelli posse exceptione compensationis ejus, quod cedens debet, sive agat actione directa, & cedens agere videtur, sive (quam ex constitutionibus principum habet *l. 1. C. de O. & A.*) utili, quo casu cessionarius suo quidem nomine agit, jus tamen aliunde habet. Injustum igitur foret, ut cedens non consideraretur, & plus juris in alium transferret, quam ipse haberet, quod sanè accideret, compensatione à cedente per cessionarium adempta. Adde hinc compensationem (cum fidejussori detur *l. 5. ff. b.*) exceptionem in rem esse, *arg. l. 7. §. 1. ff. de except.* quæ cuilibet agenti opponi potest. De proscriptis & bannitis nihil est, quod dicam, si enim nullus ei debita reddere teneatur; *C. felicis de penis in 6.* si omnes eorum obligationes & jura extincta; si nec personam standi in judicio habent, ut excommunicati; *C. intelleximus X. de judic.* quomodo compensare poterunt?

XIII.

Mutuo delinquentium compensatio, qualis habetur, *l. 39. ff. solut. marr. l. ult. §. 3. ff. de eo per quem factum, l. 36. ff. de dolo* magis retributio quædam est, sive juris, quod ab initio mihi competiit deperdita exactio, quam proprie dicta compensatio. Nisi utrinque pecuniariè & civiliter agatur *l. 10. §. 1. ff. h. t.*

XIV.

Modus opponendi Compensationem juris novi plane diversus est à jure veteri, siquidem hodie exclusa judiciorum distinctione, compensatio ipso fit jure in quocunque pecuniario judicio, five bonæ fidei, five stricto five arbitrario, five agatur in rem, five in personam §. 30. 39. *Inst. de act. l. ult. C. b.* Hic tamen ejus perfectio, ab eo, quod perfectioni accidit, probe est discernenda. Licet enim ipso jure, hoc est solius legis vi, sine hominis adminiculo perficiatur, *l. 4. 10. pr. l. 21. ff. l. 4. 6. C. b.* Nihilominus tamen postulanda est compensatio, ut judex pro compensato haberi jubeat *l. 2. 3. 6. C. b.* Nam, cum judex conjecturâ assequi non possit manifesto utrinque deberi, ita non quidem ad inducendam, sed manifestandam compensationem, non ad extinguendam obligationem, sed ad probandum eam extinctam esse, officio judicis indigemus; *l. penult. ff. h. l. 2. 7. ult. C. eod.* qui tamen hic caute agat, ne reprobando exceptionem, facultatem petendi debitum reo Compensationem obiciente adimat. Semel enim reprobatione facta, non solum impeditur compensatio, sed reo quoque perpetuo obstat rei judicata exceptio *l. 7. ff. h. l. 8. §. si quo ff. de negot. gest. l. 18. §. ult. ff. commod.*

XV.

Ex antecedentibus jam satis colligere est diversos esse compensationis effectus; & uti præcipuus ejus finis est, potius non solvere, quàm solutum reperere; ita etiam efficit, ut à quo tempore alter alteri debere cepit, ab eo quoque tempore alter alteri ipso jure debere definat. §. 30. *Inst. de act. l. 4. ult. C. b.* Qui enim ab obligatione liberatus est, potest videri accepisse *l. 115. d. R. 7.* Hinc sequitur quod si, qui convenitur, paratus sit compensare, actor submoveri possit, *l. 2. b.* & compensatio omnem debitoris moram impediat, eumque pœna & usuris eximat *l. 11. 12. ff. h. l. 4. & 5. C. eod.* Male hinc nonnulli con-

cludunt emphiteutam jus suum retinere, licet canonem intra præfinitum tempus non solverit, ideo, quod dominus ei quid debere ceperit. Duæ enim causæ canonis sunt observandæ, altera pecuniaria solutio, altera dominiæ recognitio, quarum una exclusa, altera nullius efficaciam erit. Unde si emphiteuta compensare velit, de agnitione dominiæ simul protestabitur. Potestati Compensationis porro adscribitur pignorum & fidejussorum ipso jure similiter facta liberatio. *l. 3. ff. l. 12. C. h.* Principali enim obligatione sublata, quomodo subsistet accessoria? Quod etiam compensatio solutionis vice fungatur supra jam monui, unde hoc loco observasse sufficiat, actorem contra compensantem sine actione agere, & quod contra compensationem solutum est, id conditione indebiti repeti posse. *l. 10. §. 1. ff. h. l. 5. §. 2. de impens. in res dot. l. 30. ff. de cond. ind.*

XVI.

Affinia compensationis, ut *Imputatio sive reputatio*, de qua *l. 34. de negot. gest. l. 40. §. 1. de min. Retentio l. 4. h. l. 23. §. 1. l. 26. §. 4. de Cond. Indeb. Deductio*, de qua in *l. 10. §. 9. mandat. Reconventio*, hinc adjungi possent, sed hac vice hic sit mearum Thesium.

(I.)

*Nobilissimum ac Doctissimum Virum-Juvenem,
Candidatum Meritissimum*

DN. JOANNEM AM-ENDE,

C U M

Ad capeffendos Doctorales honores de *Compensatio-*
nibus disputare vellet, ut Fratrem & Affinem
suum abiturientem raptim hoc Epigrammate
concomitari voluit ex sincero animi
affectu, Bremæ.

IDO BERENDS, V. I. D.

Ic quibus in causis sit *Compensatio* justa,
Dic quoque cum veniat rejicienda foro.
Ast hoc non dices, quod *Compensatio* quædam
Inter Te, vel me possit habere locum.
Namque Tuis meritis haud digna rependere possum:
Inde Tuus certus Debitor esse volo.

(II.)

M Ende pflegt's zu sein, wan's Werk
den Meister lob't:
Ein kluger geist acht nicht, ob gleich ein
feind dan tobt.
Drumb Herr Am-Ende bluh', weil Er so hat ge-
schrieben,
Das was zum Wercke dien't, nicht unberuhr't ist
blieben.

Gluckwuschend gesetzt von

H. I K E N, M. D.

Principium felix faciles promittit amcenis
Progressus studiis, finis ad usque scopum
Principiumque tamen nihil est progressus & ejus,
Sors nisi felici fine coronet opus.

Finis progressum, finisque exorsa coronat
Prævius itæ cœptis & comes ipse suis !

Hoc vectare tuum quoque nomen in ore videtur
Respondent rebus nomina sæpe suis.

Primitias meritò laudavit Patria juris

Et quæ te docuit dogmata prima Schola.

Progressus in jure tuos Academia vidit,

Et quævis tellus extera visa tibi.

Nunc Studium juris tibi meta petita coronat

Imponens capiti laurea ferta tuo.

Diva Themis Palmam Claro concedit Alumno

Promittens studiis præmia digna tuis.

TRAJECTINA tuo mirans applaudit honori,

DOCTORIS titulo Teque salutat ovans !

Sic virtutis opus compensat munere digno

Virtus, & noctes Pallas honore tuas !

Hinc compensandi jus & dignissima visa

Materies calamo est apte agitanda tuo :

De compensando nam multi multa loquuntur,

Plurima promittunt munera, dantque nihil.

At tu compensas momento temporis ipso

Contulit in te quod cura Paterna prius.

De compensando dum tractas dogmata juris,

Compensas Patriæ munera larga tuæ.

Et tibi muneribus compensant Numina dignis

In jus collatum grande laboris opus;

Et majora parant tibi Patria, Sponsaque dona,

Ibit in amplexus quæ, Neonympha, tuos.

Sic compensetur labor ut bene juris & æqui,

Et par fit meritis fors studiosa tuis,

*Hac, Nobilissimo atque integerrimo Amico,
gratulabundus apposuit*

HENRICUS EDZARDS.

(IV.)

*Temmata TE decorant, decorat TE Virtus Avita
Sub FINEM Laurum præbet Amica Themis
Alma Venus curret Facilis TIBI,serta parando
Officium peragit Diva Minerva suum.*

*Sic, sic COMPENSANT Studium Pia Numina,
BREMAE.*

Prosit Honos, Voveo, prosit AMICE TIBI.

Hec in

H. & S. A. T.

Apposuit

FRANS ALBRECHT SCHÖNE

Bremanus L. L. R. S.

(V.)

Ad Præstantissimum Virum - Juvenem

D. JOANNEM AM-ENDE,

*Pro summis in utroque Jure adipiscendis honoribus,
Subtilissimas Theses de COMPENSATIONIBUS
Serenis defendentem Gratulatio.*

*Orgonei Pindi Pater & Moderator Apollo,
Pieridesque venite omnes Hælicone relicto,
Dumque Aganippiadum celeberrima cura fororum
Sacra facit Themidi, vos plaudite Calce Camœnæ.
Hunc laquei nequeunt mille irretire, nec ulla*

*Captio docta licet quâcunque induta figurâ:
Nam solito sibi more facit, Legumque recessus
Ambiguumque chaos dissolvit acumine mentis.
Auguriis votisque sequor: dum Gloria pigra
Ut mereris, te tollit humo, Vir Amice, tibi que
Ardet fronde caput dum cingere Fama perenni.*

Sic

Sic Diis Auspiciis meritos ordiris honores.
Atria jam Themidis tibi Amice reclusa patefcunt
Et fpectare licet quæ præmia debita tandem
Sufcipias, capitique tuo quam Gloria palman
Nectat, & ad quantas jam te Dea tollat honores
Illa puerperio capitis prognata paterni
Sacra Minerva, ejus nam tu es non gloria parva.
Cura tibi à teneris ftudio fuperare fodales
Primorumque exempla fequi; confitere nescit
Ignea vis animi. Postquam hunc Afræa vigorem
Spectavit genii, facra ad tentoria Juris
Te rapiens, tanto lætata fatellite multum.
Jamque Afræa venit Myftis glomerata Senatuque
Ædis Juridicæ: tibi que ampla ftipendia promit,
Inque Sacerdotem dignum quem novit adoptat.
Sic titulis tua jam ditantur nomina fummis,
Quasque labor peperit compensat Gloria Juris
Curas; vafteque doctrinæ per flumina vectus
Lætitiæ ecce tenes portum, metamque laborum.
Acclamate igitur fociatis plaufibus omnes:
Per Patriam nunc fperge tuum decus, I pede faufto.
I, floreſce, vige, & tecum tua præmia crefcant,
Famaque quadrigis te tollat ad æthera dignum!
Da veniam, Vir Amice, tuæ ſi buccina Laudis
Non fumus apta: Inter quamvis ferar anfer olores,
Non totus concedo tamen: natet inter olores
Qui tibi, conatuique tuo calamo meliore
Accinat, affectu nemo potiore loquetur.

*Nobiliffimo Dno. Candidato, Amico
æftimatiffimo de meritis honoribus
gratulaturus poſuit*

J. H.

